

22. møde.

Fredag den 15. marts kl. 10.

Formanden: I skrivelse af gårs dato meddeler arbejdsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Ændring af reglerne for kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer af anerkendte arbejdsløsheds-kasser),

forslag til lov om privat arbejdsanvisning m. v.,

forslag til lov om ændring af lov om erhvervs-mæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere,

forslag til lov om ændring af lov om beskæftigelse og uddannelse af unge. (Om bortfald af bestemmelserne om tvungen henvisning)

og

forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om ophævelse af bestemmelser om bortfald af unge arbejdsløses understøttelsesret i visse tilfælde).

I skrivelse af gårs dato meddeler undervisningsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om universiteternes udbygning.

I skrivelse af gårs dato meddeler landbrugsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om udlån til arbejderboliger på landet

og

forslag til lov om ændring af lov om udlån til yngre landmænd.

Medlemmer af folketinget Sigsgaard, Kai Moltke, Kjær Rasmussen og Hanne Rein-toft har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af valgrætsalderen og myndighedsalderen.

Medlemmer af folketinget Holger Hansen, Robert Christensen, Lembourn, Gerda Møller, Lindegaard Rasmussen og Stinus har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om statslån til haglskade-ramte frugtavlere, gartnere og landmænd.

Finansudvalget har afgivet tillægsetænking over forslag til finanslov for finansåret 1. april 1968 til 31. marts 1969. Eksemplarer vil blive omdelt.

Det er meddelt mig, at *Else-Merete Ross* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til lov om statsstøtte til musik-konservatorierne i Esbjerg, Odense og Ålborg. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for *Else-Merete Ross* har vedkommende gruppe udpeget *Amtoft*, som herefter er valgt.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Ændring af reglerne for kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer af anerkendte arbejdsløsheds-kasser)* samt *forslag til lov om privat arbejdsanvisning m. v.*

I henhold til § 4 i lov nr. 40 af 22. februar 1967 fremsatte den daværende arbejdsminister den 8. december 1967 disse to lovforslag, der imidlertid bortfaldt ved folketingets opløsning.

Regeringen kan tiltræde lovforslagene, der gennemses i uændret skikkelse.

Til indledning skal jeg kort redegøre for forhistorien.

Som det vil erindres, blev der ved den ovenfor nævnte lov af 22. februar 1967 gennemført vidtgående ændringer i arbejdsløshedsloven. Sætserne for arbejdsløshedsunderstøttelsen blev forhøjet væsentligt, og medlemskontingentet blev gjort ensartet for arbejdsløsheds-kasser med samme understøttelsessatser, således at bidraget er uafhængigt af ledigheden i såvel den enkelte kasse som i samfundet som helhed. I forbindelse hermed påtog det offentlige sig i forhold til kasserne og deres medlemmer ikke alene en forøget refusion af udgifterne under de daværende forhold med et forholdsvis lavt ledighedsniveau, men derudover tillige den fulde risiko for stigning i understøttelsesudgifterne som følge af forøgelse i ledigheden. Det skete ved indførelsen af en re-

[Arbejdsministeren.]

fusionsordning, hvorefter arbejdsløsheds-kasserne får fuld refusion af den del af deres understøttelsesudgifter, der ikke dækkes af det fastsatte medlemsbidrag.

Det blev endelig ved den nævnte § 4 i denne lov vedtaget, at arbejdsministeren inden udgangen af 1967 skulle fremsætte forslag til lov om overgang pr. 1. april 1968 til de offentlige arbejdsanvisningskontorer af de funktioner, der i henhold til arbejdsløshedsloven påhviler de anerkendte arbejdsløsheds-kasser med hensyn til kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer.

Disse ændringer i arbejdsløshedsloven blev i februar måned sidste år vedtaget enstemmigt af Folketinget på grundlag af en, ligeledes enstemmig, betænkning, som det af regeringen i 1964 nedsatte sagkyndige udvalg, hvori arbejdsmarkedets parter og de anerkendte arbejdsløsheds-kasser er repræsenteret, havde afgivet i oktober måned 1966.

Til indfrielse af den arbejdsministeren således påhvilede forpligtelse fremsatte min forgænger den 8. december 1967 de to lovforslag. Lovforslagene er i sin tid udarbejdet dels på grundlag af en betænkning, afgivet af en til dette formål nedsat arbejds-gruppe, dels på grundlag af en henvendelse fra arbejdsmarkedsrådet til arbejdsministeren. I nævnte arbejdsgruppe har der bl. a. været repræsentanter for arbejdsmarkedets parter og de anerkendte arbejdsløsheds-kasser. Arbejdsgruppen har i hovedtræk tiltrådt forslagene i den foreliggende skikkelse bortset fra de ændringer, som den nævnte henvendelse fra arbejdsmarkedsrådet har givet anledning til.

Disse lovforslag nåede som nævnt ikke frem til realitetsbehandling, og regeringen har derfor fundet det rigtigst at genfremsætte dem, for at de kan komme til behandling i overensstemmelse med tingets forretningsorden, således som det var tilsigtet med nævnte bestemmelse i § 4 i loven af februar 1967.

Når regeringen kan tiltræde forslagene, beror det i øvrigt navnlig på følgende betragtninger.

For det første skal jeg henvide til den enighed mellem de implicerede parter, som der blev redegjort for ved første fremsættelse (Folketingstidende 1967-68, 1. samling, sp.

2245). Denne enighed er naturligvis et meget vægtigt argument for at søge forslagene gennemført.

Dernæst vil jeg gerne, ligesom også den daværende arbejdsminister gjorde det, fremhæve sammenhængen med de — betydelige — ændringer i reglerne for statens refusion af arbejdsløsheds-kassernes understøttelses-udbetalinger, der blev gennemført sidste år. Jeg er helt enig i, at når det offentlige bærer den fulde risiko for merudgifterne ved forøget ledighed, er det naturligt, at staten også overtager det fulde ansvar for arbejdsanvisningen og kontrollen med kassemedlemmernes ledighed.

Men yderligere skal jeg for det tredje fremhæve, at en koncentration af arbejdsanvisningen er hensigtsmæssig ved i princippet at samle al efterspørgsel og udbud af arbejdskraft.

Efter disse indledende bemærkninger vil jeg gerne kort gøre rede for indholdet af lovforslagene, og jeg skal da begynde med forslaget til ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. („arbejdsløshedsloven“).

Det foreslås, at der skabes et enhedssystem inden for den offentlige arbejdsanvisning, således at den del af anvisningen, der hidtil har ligget hos de anerkendte arbejdsløsheds-kasser, overgår til de offentlige arbejdsanvisningskontorer, og samtidig foreslås det at lade kontrollen af kassernes ledige medlemmer overgå til anvisningskontorerne.

Til opnåelsen af disse formål er det nødvendigt at foretage en væsentlig udbygning af de offentlige arbejdsanvisningskontorer. Hidtil har det været således, at arbejdsløsheds-kassemedlemmerne i almindelighed ikke har haft alt for langt til arbejdsløsheds-kassens kontor, hvor de har kunnet få anvist arbejde eller — hvis dette ikke er lykkedes — har kunnet blive afkontrolleret med henblik på udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse. Denne service over for de arbejdssøgende må naturligvis opretholdes. Det er derfor nødvendigt at foretage en sådan udbygning af kontorerne, at de arbejdsløse i langt de fleste tilfælde ikke får længere til anvisnings- og kontrolstedet end hidtil.

Det foreslås derfor, at der gives mulighed for efter behov at oprette afdelingskontorer. Det vil føre for vidt her og nu nærmere at

[Arbejdsministeren.]

redegøre for detaljerne vedrørende oprettelsen af sådanne kontorer og for konsekvenserne for de nuværende kontorer og især for kontorerne i hovedstadsområdet. Herom tillader jeg mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget og til arbejdsgruppens betænkning, der er optrykt som bilag til forslaget. Kun skal jeg nævne, at det er tanken at oprette afdelingskontorer (af forskellig størrelse) i en sådan indbyrdes afstand, at der normalt ikke vil være mere end 5-10 km for den arbejdsløse at tilbagelægge for at komme til anvisnings- og kontrolstedet.

Overgangen af anvisnings- og kontrolfunktionerne til arbejdsanvisningskontorerne bliver dog ikke fuldstændig. Som bekendt foreligger der særlige problemer for visse fagområder. Disse problemer har været overvejet af arbejdsgruppen, der finder, at det vil være nødvendigt som en overgangsordning at lade anvisning og kontrol forblive i visse arbejdsløsheds-kasser.

Regeringen er enig i disse betragtninger, og der er derfor i lovforslaget medtaget en bestemmelse, der giver mulighed for en særordning, for så vidt angår ledighedskontrol, og ligeledes er der i forslaget til lov om privat arbejdsanvisning, som jeg skal komme til om lidt, åbnet mulighed for særordninger for arbejdsanvisningen.

Under udvalgsbehandlingen i folketinget af forslaget om forhøjelse af ydelserne i henhold til arbejdsløshedsloven m. v. blev der rejst spørgsmål om udvidelse af arbejdsanvisningens hjælpemidler til at fremme arbejdskraftens bevægelighed. Det drejer sig om rejsehjælp, flyttehjælp, hjælp til dobbelt husførelse og hjælp til fremskaffelse af bolig.

Også dette spørgsmål har været overvejet af arbejdsgruppen, der er fremkommet med forslag om forskellige forbedringer i den bestående ordning. Disse forslag har regeringen kunnet tiltræde ud fra den erkendelse, at arbejdskraftens bevægelighed er af den største betydning for opnåelse og opretholdelse af fuld beskæftigelse.

Ydelserne bliver for forsikredes vedkommende i dag i et vist omfang udbetalt af arbejdsløsheds-kasserne. Anvisningskontorerne udbetaler disse former for hjælp til ikke-forsikrede og til forsikrede, som er medlemmer af kasser, der ikke har vedtaget

at yde hjælp af denne art. Dette foreslås ændret, således at det i alle tilfælde er anvisningskontorerne, der udbetaler rejsehjælp, flyttehjælp, hjælp til dobbelt husførelse og hjælp til fremskaffelse af bolig.

Det foreslås samtidig, at ydelserne, der i dag er af forskellig størrelse for forsikrede og for ikke-forsikrede, fastsættes til samme beløb til de to grupper. Det samfundsgavnlig formål, der tilstræbes med de omhandlede ydelser: arbejdskraftens bevægelighed, bør jo tilgodeses uafhængigt af forsikringsforholdene.

For at lette forholdene for dem, der er nødt til at arbejde på et fremmed sted, foreslås det at give personer, der får hjælp til dobbelt husførelse, yderligere et tilskud svarende til udgifterne til en månedlig hjemrejse.

Herudover foreslås det, at der gives adgang til også at yde støtte til fremskaffelse af bolig for ikke-forsørgere og i yderst begrænset omfang at yde tilskud til daglig befordring mellem hjemsted og arbejdsplads.

Med forbillede i de svenske regler foreslås det endelig som noget helt nyt, at der gives mulighed for at yde hjælp til etablering af ny bolig i tilfælde, hvor en person på grund af arbejdsløshed eller truende arbejdsløshed har været nødt til at skifte bopæl. Denne etableringshjælp skal bl. a. yde dækning for udgifter, der opstår ved indretning af et nyt hjem.

Som jeg allerede har nævnt, er der ved udformningen af det foreliggende lovforslag taget hensyn til nogle forslag fremsat af arbejdsmarkedsrådet i en henvendelse af 20. november 1967 til den daværende arbejdsminister. Disse forslag vedrører de beføjelser og den sammensætning, det vil være hensigtsmæssigt at give de lokalinstanser, som skal knyttes til hvert enkelt offentligt arbejdsanvisningskontor.

Den tidligere omtalte arbejdsgruppe havde under sine overvejelser drøftet muligheden af en ændring af de eksisterende tilsynsråd i retning af lokale arbejdsmarkedsråd, der kunne tage alle arbejdsmarkeds-spørgsmål inden for det pågældende lokalområde op til behandling. Arbejdsgruppen fandt det dog ikke muligt at fremsætte forslag herom på grund af den opsplitning

[Arbejdsministeren.]

i henseende til lovgivning og centrale administrationsorganer, der gør sig gældende på dette område.

Imidlertid fremhævede arbejdsmarkedsrådet i sin nævnte henvendelse, hvor vigtigt det er, at der under det fremtidige anvisningssystem sker en udbygning af kontakten mellem erhvervsvirksomhederne og den offentlige arbejdsanvisning. Rådet stillede på denne baggrund forslag om, at der, med den givne arbejdsfordeling mellem de forskellige centrale organer, i og med overgangen til det nye arbejdsanvisningssystem sker en omdannelse af tilsynsrådene til lokale arbejdsmarkedsnævn med en bredere sammensætning og med videregående funktioner end de nuværende tilsynsråd. Den afgående regering tilsluttede sig de af arbejdsmarkedsrådet antillede betragtninger og stillede forslag i overensstemmelse hermed.

Jeg kan tiltræde arbejdsmarkedsrådets synspunkter, og jeg vil gerne hertil føje, at det efter min opfattelse er et særdeles betydningsfuldt led i den foreslåede reform, at der som foreslået etableres lokale arbejdsmarkedsnævn med langt bredere opgaver end tilsynsrådene hidtil har haft. Det er min opfattelse, at disse arbejdsmarkedsnævn i kraft af de foreslåede opgaver, sammensætning m. v. vil kunne komme til at spille en fundamental rolle for at få det nye arbejdsformidlingssystem til at fungere effektivt, men også i en langt bredere forstand. Disse lokale nævn vil jo få mulighed for at udfolde en stærkt tiltrængt koordinerende indsats ved kontakt med de forskellige lokale og regionale organer, hvis virksomhed er af betydning for arbejdsmarkedet, eller hvori arbejdsmarkedets organisationer er repræsenteret. Jeg kan her i forbitarten til illustration — ved siden naturligvis af selve arbejdsformidlingsfeltet — pege på de forskellige organer, der har med erhvervsvejledning, uddannelse, revalidering, egnsudvikling samt bygge- og boligproblemer at gøre. Hertil kommer, at jeg er overbevist om, at de lokale arbejdsmarkeds-

nævn, som efter forslaget bl. a. vil have til opgave at følge udviklingen på arbejdsmarkedet inden for pågældende arbejdsanvisningskontors geografiske område, vil få en meget stor og positiv betydning for de centrale myndigheder derved, at der fra de lokale nævn kan komme til at gå en løbende strøm af nyttig viden og vurderinger om arbejdsmarkedsudviklingen ind til de forskellige interesserede styrelser; det siger sig selv, at der i forbindelse hermed også vil kunne tilgå de centrale instanser forslag om, hvorledes de centrale myndigheder bedst kan bistå ved løsningen af forekommende problemer inden for lokalområdernes arbejdsmarked.

Med hensyn til udgifterne ved lovforslaget skal jeg henvise til bemærkningerne, hvoraf det fremgår, at statens årlige merudgifter til driften af anvisningskontorerne og til arbejdsdirektoratet er anslået til ca. 11 mill. kr. Derudover bliver der dog tale om en engangsudgift på ca. 3 mill. kr. til etablering. Som ligeledes anført i bemærkningerne, må de foretagne beregninger dog ifølge sagens natur hvile på et yderst usikkert skøn.

Dernæst vil jeg omtale forslag til lov om privat arbejdsanvisning m. v.

Den gældende lov om privat arbejdsanvisning blev vedtaget i 1933 som en social beskyttelseslov. Den havde — og har stadig — til formål at beskytte arbejdsløse imod udnyttelse af den erhvervmæssigt drevne private arbejdsanvisning, som i virkeligheden ofte ikke gav de arbejdssøgende bedre chancer for at få arbejde end de offentlige arbejdsanvisningskontorer og andre bureauer, der uden vederlag anviser arbejde.

Trangen til beskyttelse af de arbejdssøgende er naturligvis størst i perioder med stor arbejdsløshed, men selv under gunstige beskæftigelsesforhold har loven om privat arbejdsanvisning sin betydning.

Spørgsmålet om ændring af loven har været drøftet i arbejdsgruppen i forbindelse med drøftelsen af ændringer i arbejdsløshedsloven. Gruppens indstilling findes i den

[Arbejdsministeren.]

betænkning, som er optrykt som bilag til det lige nævnte forslag til ændringer i arbejdsløshedsloven.

I gruppen var der enighed om, at forslaget om overførelse af anvisning og kontrol fra de anerkendte arbejdsløshedskasser til anvisningskontorerne, hvorved der tilsigtes en koncentration og effektivisering af hele arbejdsformidlingsapparatet, må få konsekvenser for mulighederne for at udøve privat arbejdsanvisning. Hertil kommer, at en begrænsning af den private arbejdsanvisning vil være bedst stemmende med internationale konventioner.

Arbejdsgruppen var af den opfattelse, at privat arbejdsanvisning principielt bør forbydes, altså også den form for anvisning, der hidtil lovligt er udøvet med dispensation i henhold til den gældende lov, samt vederlagsfri arbejdsanvisning, som den gældende lov slet ikke omtaler.

Da det imidlertid ikke kan udelukkes, at der — i hvert fald i en overgangstid, indtil arbejdsanvisningskontorerne er udbygget — vil være behov for privat arbejdsanvisning, fandt gruppen det rimeligt, at der gives adgang til at dispensere fra forbudet mod privat arbejdsanvisning efter en behovsbetragtning i hvert enkelt tilfælde. For de virksomheder og enkeltpersoner, der i dag driver privat arbejdsanvisning, bør det dog være en forudsætning, at de indgiver ansøgning til arbejdsdirektoratet om tilladelse til fortsat privat arbejdsanvisningsvirksomhed inden 1 år efter ikrafttrædelsen af nyordningen.

Arbejdsgruppen har endvidere drøftet den virksomhed, der udøves af de såkaldte vikarbureauer. Denne virksomhed er ikke anset for at være i strid med den gældende lov af 1933, fordi bureauerne er organiseret som entreprenørvirksomheder. Gruppen mente, at der bør sættes snævre grænser for denne virksomhed, fordi der er et stort behov for beskyttelse af de udsendte vikarer.

Da det imidlertid er vanskeligt at afgrænse vikarbureauerne fra anden entreprenørvirksomhed, som der ikke er de samme grunde til at søge reguleret, var det ikke muligt for gruppen at fremkomme med en endelig indstilling om spørgsmålet. Spørgsmålet trænger i øvrigt efter gruppens opfattelse til at blive undergivet en til-

bundsgående undersøgelse, men en sådan mente man ikke at kunne foretage inden for rammerne af den tid, som arbejdsgruppen havde til sin rådighed, under hensyn til, at lovforslaget skulle fremsættes for tinget inden udgangen af 1967.

Arbejdsgruppen måtte derfor nøjes med at pege på de foreliggende 3 muligheder, som efter gruppens opfattelse foreligger, enten at udskyde spørgsmålets løsning, indtil en tilbundsgående undersøgelse er foretaget, eller at foreslå forbud mod vikarbureauvirksomhed eller at foreslå tilsyn med disse virksomheder.

Regeringen kan i det hele tiltræde arbejdsgruppens betragtninger vedrørende reglerne om privat arbejdsanvisning, og det foreliggende lovforslag tilsigter derfor en gennemførelse af regler i overensstemmelse hermed. De foreninger m. v., som i dag har tilladelse til at udøve privat arbejdsanvisning, og som — i øvrigt i særdeles begrænset omfang — varetager arbejdsanvisningsopgaver af i visse tilfælde ret speciel karakter, vil efter lovforslaget, uanset dets principielle forbud, efter ansøgning kunne få tilladelsen forlænget, såfremt der i det enkelte tilfælde er behov derfor.

For så vidt angår spørgsmålet om vikarbureauerne, var den daværende regering enig med arbejdsgruppen i det ønskelige i en dybtgående undersøgelse af hele problemet. En sådan undersøgelse blev derfor igangsat og er nu afsluttet. Undersøgelsens resultat overvejes nu i arbejdsministeriet, og det er sandsynligt, at det under forslagets behandling vil blive muligt at stille ændringsforslag til løsning af problemerne omkring vikarbureauerne. Foreløbig har regeringen ment det rigtigt at afstå fra at foretage ændring af det tidligere fremsatte lovforslag, hvorefter vikarbureauerne kan undergives tilsyn efter regler, der fastsættes af arbejdsministeren.

Regeringen har været opmærksom på sammenhængen mellem de hermed fremsatte lovforslag og de igangværende overvejelser om bredere reformer såvel på hele det sociale område, som hvad angår kommunestrukturen. Disse overvejelser er ikke så vidt fremskredne, at det er muligt klart at se den kommende administrative struktur på de to nævnte felter, som arbejdsanvisningen til sin tid skal passe ind i.

[Arbejdsministeren.]

På den anden side har man anset det for ønskeligt, at den her foreslåede reform ikke afventer resultaterne af de nævnte videregående overvejelser, og det har derfor været nødvendigt at udarbejde forslagene på grundlag af den nuværende struktur. Når man på et senere stadium skal gennemføre mere vidtgående omlægninger på de to nævnte områder, vil dette naturligtvis kræve ændringer, herunder lovændringer, på en lang række specialområder, herunder også arbejdsanvisningen. De foreliggende lovforslag foregriber intet med hensyn til gennemførelse af de kommende bredere reformer, og det er naturligvis hensigten at administrere dem således, at der ikke skabes vanskeligheder i relation til de fremtidige reformer.

Som det fremgår af de to lovforslag, har man ved genfremsættelsen undladt at foretage ændring af den ved første fremsættelse foreslåede ikrafttrædelsesdato, den 1. april 1968, som var i overensstemmelse med, hvad der blev vedtaget enstemmigt af dette høje ting i februar 1967.

Jeg går dog ud fra, at denne dato under alle omstændigheder må revideres under behandlingen i tinget.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de to lovforslag til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om erhvervs-mæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere og forslag til lov om ændring af lov om beskæftigelse og uddannelse af unge. (Om bortfald af bestemmelserne om tvungen henvisning) samt forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om ophævelse af bestemmelserne om bortfald af unge arbejdsløses understøttelsesret i visse tilfælde).*

De to førstnævnte love indeholder en bestemmelse om, at forslag til revision af lovene skal fremsættes i indeværende folketingsår.

Den ændring, jeg foreslår i loven om erhvervs-mæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere, går ud på, at revisionsbestemmelsen ophæves, og jeg stiller i øvrigt ikke forslag om ændringer i denne lov. I bemærkningerne gives der udtryk for, at

regeringen, når visse ændringer i arbejdsløshedsloven er gennemført, vil genoptage spørgsmålet om revision af loven.

Med hensyn til loven om beskæftigelse og uddannelse af unge foreslår jeg at ændre revisionsbestemmelsen, således at revisionen udsættes til folketingsåret 1970-71. Herudover stiller jeg forslag om bortfald af bestemmelserne om tvungen henvisning. Forslaget om ændring af loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. er en følge af dette forslag om bortfald af bestemmelserne om tvungen henvisning i ungdomsloven.

Lov om erhvervs-mæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere blev gennemført i 1960 med fuld tilslutning fra parterne på arbejdsmarkedet, som i det foregående kommissionsarbejde havde deltaget i lovens forberedelse, og loven blev enstemmigt vedtaget i folketinget.

I folketingsåret 1964-65 gennemførtes en lov om ændring af revisionsbestemmelsen, hvorved revisionen blev udsat til indeværende folketingsår. Arbejdsmarkedets organisationer havde gennem uddannelsesrådet givet udtryk for, at loven i uændret form indtil videre syntes at være et hensigtsmæssigt grundlag for videreudviklingen af de ikke-faglærte arbejderes uddannelsessystem.

I juni 1967 nedsatte min forgænger et udvalg med repræsentanter for arbejdsmarkedets hovedorganisationer til at overveje forslag til lovens revision, og dette udvalg, hvis betænkning af 6. marts 1968 er omdelt, har stillet forslag om på ny at forlænge loven uændret.

Med hensyn til den nærmere udformning af det uddannelsessystem, der er opbygget på grundlag af loven, henviser jeg til udvalgsbetænkningens kapitel II. Det er arbejdsmarkedets organisationer, der gennem deres repræsentanter i brancheudvalgene og uddannelsesrådet og i skolernes ledelse har den afgørende indflydelse på uddannelsernes art, indhold og omfang. Det etablerede uddannelsessystem med korte kursus af i almindelighed 3 ugers varighed, der også er taget i anvendelse inden for efteruddannelsen af faglærte, har gjort det muligt at foretage en smidig tilpasning af uddannelsen til den hurtige